

opusdei.org

«Nič sa nestratí!»: Prelátova prednáška o nádeji

Zdieľame prednášku Mons. Fernanda Ocáriza, prednesenú v Ríme v novembri 2024, v ktorej uvažuje o čnosti nádeje pri príležitosti Jubilejného roka.

02.10.2025

Bula vyhlásenia Jubilea 2025, ktorú zverejnil pápež František, začína slovami svätého Pavla adresovanými Rimanom, ktoré dali meno aj tomuto dokumentu: „Nádej

nezahanbuje“ (Rim 5,5), *spes non confundit*. Tieto slová nesú veľmi hlboký obsah. Keď máme pravú nádej, tá nesklame. My môžeme zlyhať, ale nádej nikdy, pretože Boh je verný svojej láske k nám a svojim prisľúbeniam.

Je pravda, že niekedy môžeme dúfať v niečo, čo sa nestane: napríklad očakávame účinnosť konkrétneho apoštolského úsilia alebo výsledok rozhovoru, a môže sa stať, že ovocie nepríde. Znamená to, že nádej sklamala? Nie, pretože nádej, ktorá sa zakladá na Božej láske k nám, nám umožňuje s istotou povedať, ako hovoril náš Otec, svätý Josemaría: „Nič sa nestratí!“ (Vyhňa, č. 278). To, čo robíme pre Pána, čo uskutočňujeme v súlade s Božou vôľou, je vždy účinné, aj keď nevidíme výsledky hneď. Možno ich uvidíme inak, inokedy, alebo ich možno v tomto živote vôbec neuvidíme. Možno ide o iné ovocie,

než aké sme očakávali. Tak môžeme mať pevnú nádej, že nič sa nestratí.

Po tomto krátkom úvode bude táto prednáška pozostávať v podstate z opätovného čítania niektorých textov pápeža – z buly ohlásenia Jubilea 2025 –, nášho Otca a, prirodzene, zo Svätého písma. Mojím zámerom je, aby nám ich čítanie a stručný komentár poskytli príležitosť rozvíjať v duši dispozíciu, ktorá umožní, aby naša nádej rástla. Nadprirodzená nádej je Boží dar, nedá sa získať iba ľudskými silami, ale môžeme pripraviť dušu na prijatie Božích darov, najmä viery, nádeje a lásky.

Čo je nádej?

Nádej je čnosť, ktorá nás vedie k dôvere, že dosiahneme budúce dobro, viac či menej náročné, ale možné. Sú tu tri podmienky: budúce, náročné a možné. Nemala by zmysel nádej, ktorá by tieto podmienky

nesplňala. Napríklad nemôžem povedať, že mám nádej, že zajtra poletím na Mesiac; to by bola „bláznivá“ nádej, pretože to nie je možné. Rovnako nie je nádejou túžba po niečom, čo nie je náročné. Nemám nádej, v prísnom zmysle, že o tri hodiny budem doma. Aj keď v tomto živote nie je nič stopercentne isté, sú veci, ktoré, ľudsky hovoriac, nie sú vlastným predmetom nádeje.

Nádej je základná ľudská čnosť, pretože všetci v niečo dúfame. Neustále čakáme ovocie svojej práce, očakávame možné dobré, koniec rôznych situácií. No, ako som pripomenul už na začiatku, nádej je aj nadprirodzená, teologálna čnosť. Čo očakávame s nadprirodzenou čnosťou nádeje? Večný život, zjednotenie s Bohom, spásu, nesmierne šťastie neba. To je veľká nádej. Účasť na Božom živote je realita, ktorú možno dosiahnuť, pretože sám Boh nám ju ponúka.

Už prirodzená, ľudská nádej je zakorenená v srdci každého človeka. Pápež píše: „V srdci každého človeka prebýva nádej ako túžba a očakávanie dobra, hoci nepozná, čo prinesie zajtrajšok“ (*Spes non confundit*, č. 1). Nádej, aj keď nie je istotou v ľudskom zmysle, nie je ani niečím nemožným; je očakávaním dobra, možnosťou, že dobro príde.

Predmetom teologálnej nádeje, ktorá privádza k plnosti aj tú prirodzenú, je spása, večné šťastie s Bohom. Svätý Pavol hovorí: „Nádej, ktorú máte uloženú v nebi“ (Kol 1,5). Táto nádej na nebeské šťastie je spojená s vierou v Božiu lásku k nám a v prostriedky, ktoré nám dal, aby sme sa dostali do neba: Eucharistiu, modlitbu...

Taká dôležitá je nádej na večný život, že Tridentický koncil odsúdil tých, ktorí tvrdili, že je zlé dúfať vo večný život a že človek má konať dobro bez toho, aby túžil dosiahnuť odmenu

neba. Koncil hovorí: „Keby niekto tvrdil, že ospravedlnený hreší tým, že koná dobro vedený nádejou na večnú odmenu, nech je prekliaty“ (Tridentský koncil, ses. VI, kán. 31). Nádej na večnú odmenu teda nie je zlá, ale naopak, je to niečo, čo Boh chce a čo je spojené s vierou a láskou.

Základ nádeje

Aký je základ nádeje? Odpoveď je jednoduchá: viera. Ako sa píše v Liste Hebrejom: „Viera je základom toho, v čo dúfame“ (Hebr 11,1). Aká viera je to? Viera v Božiu lásku k nám. Viera, ktorá dáva nádeji istotu, pretože je založená na niečom, čo nikdy nezahanbuje: na neochvejnej Božej láske ku každému z nás.

Pápež hovorí, že „nádej sa skutočne rodí z lásky a zakladá sa na láske, ktorá vyviera zo srdca Ježiša prebodnutého na kríži“ (*Spes non*

confundit, č. 3). A hneď cituje svätého Pavla v Liste Rimanom: „Lebo ak sme boli zmierení s Bohom smrťou jeho Syna vtedy, keď sme boli nepriateľmi, tým skôr už ako zmierení budeme spasení jeho životom“ (Rim 5,10). Takto sa nádej rodí z istoty viery v Božiu lásku k nám.

Potrebujeme v živote rozvíjať túto vieru v Božiu lásku, ktorá je konkrétna. Nejde o nejakú abstraktnú lásku k ľudstvu ako celku, ale o osobnú lásku, zameranú na každého z nás, tu a teraz i vždy. Pán sa na nás pozerá, prebýva v nás skrze milosť, ktorá nás pozdvihuje a posväcuje, a miluje nás veľmi osobne. Táto láska je našou silou, ktorá nás vedie dúfať v niečo, čo je síce náročné, ale možné: že sa staneme svätými, čo je cieľom, v ktorý dúfame – definitívnym a úplným zjednotením s Bohom.

Je dôležité pamätať, že v duchovnom živote, v asketickom boji, pri začínaní a znovuzačínaní, je vždy nevyhnutné žiť z nádeje. Z nádeje s pevným základom. Nie v našich vlastných silách, akoby to bol boj, ktorý musíme za každú cenu vyhrať, ale je založená na Božej láske. Boh ráta s našou slabosťou, ale predovšetkým ráta so svojou nekonečnou mocou, ktorá je totožná s jeho láskou k nám.

Treba si tiež uvedomiť, že v Bohu sa poznanie a láska zhodujú. On nás nekonečne pozná a nekonečne miluje. A konkrétne, duch Opus Dei nás vedie uvažovať, že Božia láska nás robí skutočnými dcérami a synmi. Toto vedomie božieho detstva posilňuje našu nádej, ako vysvetľuje svätý Josemaría v jednej zo svojich homílií: „Istota, že sa cítim byť Božím synom a že to viem — želám si, aby sa to isté stalo aj vám — ma naplňa opravdivou nádejou, ktorá je síce cnosťou nadprirodzenou, no vliata

do ľudských tvorov prispôsobí sa našej prirodzenosti a napokon je cnosťou veľmi ľudskou“ (*Boží Priatelja*, č. 208).

Nadprirodzená čnosť nádeje pozdvihuje prirodzenú ľudskú schopnosť očakávať dobro, aj keď je ťažké. Vedomie, že sme Božie deti, nás vedie k istej nádeji v dosiahnutí cieľa. Skúsenosť vlastných bied by mohla viesť nanajvýš k tomu, že budeme dúfať v spásu, akoby spása nebola totožná so svätosťou, a považovali svätosť za „asketickú utópiu“. Byť svätým je cieľ, a ak život skončí bez dostatočnej svätosti, človek prejde očistcom, kým ju nedosiahne. Svätosť sa bez námahy dosiahnuť nedá, preto je cesta posväcovania náročná, ale nádej ju dosiahnuť sa stáva možnou s Božou milosťou.

Ako som práve pripomenul slovami nášho Otca, tón našej nádeje je

určený božím detstvom. Máme mimoriadny dôvod dúfať, že sa staneme svätými, myslieť na účinnosť nášho života: že sme dcéry a synovia, ktorých miluje Boh. Tak často si to pripomíname, teraz slovami svätého Jána: „A my, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám“ (1Jn 4,16). Toto je podstatou života podľa Evanjelia: poznať a veriť v Božiu lásku k nám, vedieť, že sme Božie deti vďaka jeho láske. A túto vieru oživovať.

Táto viera v Božiu lásku vedie k životu dôvery v Prozreteľnosť. To znamená, vedieť, že nie sme ponechaní napospas náhode sveta. Nie je to tak, že Boh nás veľmi miluje a potom ideme ďalej sami. Boh nás miluje a – rešpektujúc našu slobodu – nás neustále sprevádza. Jeho láska nie je vzdialená, ale prozreteľná. Pápež Benedikt XVI. vo svojej encyklike o nádeji *Spe salvi* píše, že „Boh je základ nádeje – nie hocijaký

boh, ale Boh, ktorý má ľudskú tvár a ktorý nás miloval až do krajnosti: každého jednotlivca a ľudstvo ako celok“ (č. 31). Viera v túto konkrétnu Božiu lásku k nám je základom našej nádeje. Naopak, svätý Pavol v Liste Efezanom opisuje pohanov ako ľudí „bez nádeje a bez Boha na tomto svete“ (Ef 2,12). Nádej je založená na Bohu, na jeho konkrétnej a osobnej láske. Aj keď existujú ľudské nádeje, tie sú obmedzené na tento život a nesiahajú ďalej. Bez Boha nemôže existovať pravá nádej v niečo definitívne.

Istota, že Boh je zaangažovaný

Kresťanská nádej má jednu vlastnosť, ktorá sa na prvý pohľad zdá byť protirečivá: istotu. Môžeme mať istotu o niečom, čo je možné, ale nie okamžité ani úplne isté? Áno: máme pevnú nádej, založenú na Božej vôli,

na tom, že je verný svojej láske k nám.

„Lebo toto je Božia vôľa: vaše posvätenie“ (1Sol 4,3). To neznamená len, že Boh chce, aby sme boli svätí, ale že sa – akoby sme to tak mohli povedať – sám zaväzuje k nášmu posväteniu. Boh nám nedáva len prostriedky – zjavenie, sviatosti... – ale bez toho, aby nás oberal o slobodu – práve tým, že nám ju dáva – poskytuje nám aj všetky potrebné milosti, aby sme dosiahli cieľ. Máme teda pevnú nádej, že cieľ dosiahneme, ak budeme chcieť, pretože milosť nám chýbať nebude: Boh je verný.

Ako to vyjadrujú Pavlove slová v Liste Efezanom: „Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmiernu lásku, ktorou nás miluje, hoci sme boli pre hriechy mŕtvi, oživil nás s Kristom - milosťou ste spasení - a s ním nás vzkriesil a daroval nám

miesto v nebi v Kristovi Ježišovi, aby ukázal v budúcich vekoch nesmierne bohatstvo svojej milosti dobrotou voči nám v Kristovi Ježišovi.“ (Ef 2,4-7). Apoštol nepíše „posadí nás do nebies“, ale „posadil nás“. Táto sila nádeje vedie k istote, bez toho, aby prestala byť nádejou.

Svätý Josemaría napísal: „Som šťastný pri pomyslení na nebo, ktoré dosiahneme, ak budeme verní až do konca“ (*Boží Priatelja*, č. 208). Aj keď by sa mohlo zdať protirečivé „byť si istý niečím, čo nie je isté“, v skutočnosti to protirečivé nie je. Práve v tom spočíva pravá kresťanská nádej. Máme takú dôveru v Božiu lásku, že môžeme mať istú a pevnú nádej. Táto nádej prekonáva naše biedy a chyby a privádza nás k istote, že – ako hovorieval náš Otec – aj keď zomrieme s nedostatkami, môžeme byť svätí, pretože Pán nás svojou milosťou a našou odpoveďou privedie k svätosti, ktorá spočíva v

plnosti lásky. A plnosť lásky je plne zlučiteľná s tým, že máme chyby, - pokiaľ ich neprijímame ani nechceme - ale z lásky proti nim opäť a opäť bojujeme, aj keď sa ich úplne nezbavíme.

Preto máme istotu, že pôjdeme do neba, ak budeme verní, ak zostaneme v jeho láske. A zároveň máme istotu, že budeme verní, ak budeme chcieť, ak slobodne vytrváme v láske, pretože Božia milosť nám chýbať nebude.

Istota niečoho nemožného

Kresťanská nádej nie je utopistická, pretože počítame s Božou milosťou. Preto musíme na nadprirodzenej rovine – keď uvažujeme tak o našom osobnom posvätení, ako aj o trvalej účinnosti apoštolskej práce Diela, v osobnom živote aj v našom úsilí posúvať Opus Dei dopredu – pamätať na to, čo hovorieval svätý Josemaría

o „istote niečoho nemožného“ (List 29, č. 60). Nádej umožňuje „mať istotu niečoho nemožného“.

Tou istotou nemožného je predovšetkým byť svätý, pretože keď zakúšame svoju slabosť alebo svoje obmedzené schopnosti, zdá sa nemožné, že by sme sa mohli stať svätými. A predsa máme istotu, že môžeme, lebo máme vieru v Božiu lásku, ktorá je základom nádeje.

Veľmi krásne je aj Pavlovo pripomenutie v Liste Rimanom na Abraháma, ktorý „dúfal proti všetkej nádeji“. Náš Otec často pripomínal tento výraz: „Dúfať proti všetkej nádeji.“ Znova, na prvý pohľad je to protirečenie, ale správne pochopené je to plnosť nádeje. Znamená to, že môžeme dúfať aj vtedy, keď ľudsky vzaté na to nie je dôvod.

Kresťanská nádej má teda pevný základ: Božiu ponuku spojenia s ním, čo bude tvoriť nebeskú slávu. Táto

nádej sa však prejavuje aj v mnohých aspektoch každodenného života. Veľmi dôležitá je apoštolská nádej. Ako píše svätý Pavol v Prvom liste Korintánom: „Veď viete, že vaša námaha nie je daromná v Pánovi“ (1Kor 15,58). Náš Otec chcel tieto slová v latinčine umiestniť nad kamenný portál vily Vecchia v Ríme: *Semper scientes quod labor vester non est inanis in Domino*. Nič z toho, čo robíme, nie je pred Bohom márne.

Pápež v *Spes non confundit* pozýva odovzdávať nádej, keď píše: „Nech nechýba inkluzívna pozornosť ani tým, ktorí sa nachádzajú v obzvlášť ťažkých životných podmienkach, pociťujú vlastnú slabosť“ (č. 11). Je veľmi dôležité dávať nádej, pretože mnohí ľudia sa zdajú, akoby ju nemali. Žiť bez nádeje, žiť bez skutočných cieľov, ktoré stoja za to, je paralyzujúce. Treba dávať nádej v apoštoláte, v starostlivosti o ľudí z Diela, ktorým pomáhame – takým či

onakým spôsobom. Máme byť ľuďmi, ktorí prinášajú nádej, ktorí nekladú väčší dôraz na ťažkosti než na riešenia. Treba byť pozitívni, byť rozsievачmi nádeje.

Potrebujeme žiť z nádeje aj vtedy, keď zakúšame osobné ťažkosti. Každý máme ťažkosti – či už pri zápase s vlastnými nedostatkami, v práci, v zdraví, v rôznych oblastiach. V živote môžeme a aj nachádzame prekážky. Pápež v *Spes non confundit* rozsiahlo cituje text z Listu Rimanom: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ako je napísané: 'Pre teba nás usmrcujú deň čo deň, pokladajú nás za ovce na zabitie.' Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani výška, ani hĺbka, ani

nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“ (Rim 8,35-39). Je to mimoriadny text, vhodný na časté rozjímanie v modlitbe.

Pápež stručne komentuje: „Preto táto nádej neustupuje v ťažkostiach: je založená na viere a živená láskou“ (*Spes non confundit*, č. 3). A takto nám umožňuje pokračovať v živote. Je to tak, nech prechádzame akýmkoľvek ťažkosťami. Čo nás môže odlúčiť od Božej lásky? Kniežatstvá, mocnosti, smrť, život, meč, nebezpečenstvá, hlad? Nič nás nemôže odlúčiť, ak sa nechceme odlúčiť sami. Pretože – ako hovorí svätý Pavol – „nič nás nemôže odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi“ (Rim 8,39). Len my sami sa môžeme odlúčiť od Božej lásky. Len my sami. Ani diabol, ani choroba, ani protivenstvá. Iba naša vlastná sloboda. Preto pred ťažkosťami

môžeme mať vždy veľkú nádej v Božiu lásku, zjavenú v Kristovi Ježišovi.

Kde je tvoja nádej?

Aj v tomto kontexte je skvelé znovu si prečítať nasledujúci text Nášho Otca, z Inštrukcií pre prácu svätého Rafaela: «„Pracujte, plní nádeje: sadzte, zavlážujte, dôverujúc tomu, ktorý dáva vzrast, Bohu“ (porov. 1Kor 3,7). A keď príde znechutenie, ak by toto pokušenie Pán dopustil; pred zdanlivo nepriaznivými udalosťami; keď si v niektorých prípadoch uvedomíte neúčinnosť vašej apoštolskej formácie; ak by sa vás niekto, ako otca Tobiáša, opýtal: „*ubi est spes tua?*“, kde je tvoja nádej?...“, pozdvihnúc oči ponad biedu tohto života, ktorý nie je vaším cieľom, odpovedzte mu s oným mužom zo Starého zákona, silným a plným nádeje: „*quoniam memor fuit Domini in toto corde suo*“ (Tob 1,13),

pretože vždy pamätal na Pána a miloval ho z celého srdca: „*Filii sanctorum sumus, et vitam illam expectamus, quam Deus daturus est his, qui fidem suam nunquam mutant ab eo*“; „sme deťmi svätých a očakávame onen život, ktorý Boh dá tým, čo nikdy nezapreli svoju vieru v neho“ (Tob 2,18)» (Inštrukcia, 9-I-1935, č. 19, uvedené v Kronike z februára 2025, porov. AGP, Knížnica, P01). Tvárou v tvár ťažkostiam máme pracovať plní nádeje; máme siať, dôverujúc Bohu, ktorý dáva vzrast. Nie dôverujúc vlastným silám, ale dávajúc ich do služby Pánovi v celom apoštolskom diele. Opäť raz s vedomím, že naša nádej spočíva v istote Božej lásky k nám.

Preto nádej v odovzdaní, so štedrosťou. Oplatí sa byť veľkorysími v apoštoláte, vo všetkom, čo znamená úsilie ísť v ústrety ľuďom. Tiež umŕtvovanie pre apoštolskú

prácu, ktoré znamená venovať čas, prekonávať ťažkosti a podobne.

Svätý Josemaría, keď bol vo Venezuele, poznamenal: «Spomenul som si, keď sme začínali Dielo pred toľkými rokmi. Začal som s tromi, a teraz ich sú tisíce. Ale bola tu nádej. Rozpráva sa o Alexandrovi Velkom, že keď sa pripravoval na bitku, najprv rozdelil všetok svoj majetok medzi svojich kapitánov. A jeden z nich mu povedal: „Ale, Pane, a tebe čo ostáva?“ Na čo on odpovedal: „Mne ostáva nádej“.» A dodal: «Ja vás vidím, a ostáva mi nádej» (Od nášho Otca, Poznámky z jeho kázania, 10-II-1975). Tak to je. Tieto slová nás môžu viesť k tomu, aby sme mali nádej v druhých. Keď zakúsite vlastnú slabosť, môžete sa naplniť nádejou pri pohľade na svojich bratov. A táto nádej je povolaná rozšíriť sa na celý svet.

Pokoj, modlitba, radosť

Pápež hovorí o potrebe mať nádej v mier vo svete, mier, ktorý veľmi chýba. Nielen kvôli veľkým vojnám, ktoré sú strašné a smutné, ale aj kvôli nedostatku pokoja v mnohých prostrediach spoločností. Náš Otec hovoril: «Niet pokoja vo svedomí» (En diálogo con el Señor, č. 101). Pápež spomína «aby prvým znamením nádeje bol pokoj pre svet, ktorý sa znova ocitol ponorený do tragédie vojny» (*Spes non confundit*, č. 8). Nádej, že svet postúpi k lepšiemu, určite, pretože je to tiež nádej v účinnosť apoštolátu. Ale s realizmom; nevieme, čo sa stane, nemôžeme predpovedať budúcnosť.

Apokalypsa a predpovede, ktoré robí Pán v Evanjeliu o konci sveta, sú v skutočnosti veľmi dramatické. Ale to nám neberie nádej; naopak, pobáda nás to k tomu, aby – a my do toho musíme dať všetko z našej strany –

všetko išlo k lepšiemu. Keď myslíme na súčasnú situáciu, v niektorých krajinách žijeme v prostredí veľmi odlúčenom od náboženstva. Stále viac je ľudí, ktorí sú katolíkmi, no nepristupujú k sviatostiam. Sú mestá v krajinách s tradične silnou vierou, kde bola kedysi veľmi vysoká náboženská prax, a teraz chodí v nedeľu na svätú omšu len malé percento obyvateľstva. Ale zároveň sú aj iné miesta, kde sa majú veci oveľa lepšie. A tak tu, aj tam, môžeme mať presvedčenie, že ľudia sú dobrí, ako hovorieval don Javier: «Koľko dobrých ľudí je na svete!» Vo veľa prípadoch chýba len formácia. Preto ťažkosti, ktoré nachádzame v apoštolskej práci, nikdy nesmú byť dôvodom na znechutenie, ale príležitosťou viac sa modliť, viac sa angažovať, priblížiť sa k ľuďom a vedieť im pomôcť, prostredníctvom priateľstva a dôvery. Čím ťažšie je prostredie, tým viac Pán počíta s nami; nie preto, že by sme boli lepší,

ale preto, že nám dal veľa formácie, hoci sme sami o sebe takí maličkí. Preto, budme silní v nádeji!

A toto sa vzťahuje na všetko. Akú nádej máme v modlitbe? Pán povedal: «Proste a dostanete» (Jn 16,24). To je ohromujúce. Proste a dostanete, sú to slová absolútne pravdivé. Niekedy síce prosíme a nedostávame, ale môžeme si myslieť, že dostávame iným spôsobom, alebo že neprosíme dobre. Inokedy prosíme správne a zdá sa, že nedostávame. Napríklad prosíme za nejaký apoštolský úmysel alebo za uzdravenie osoby, a ona sa neuzdraví... Znamená to, že modlitba bola zbytočná? Nie. Aj keď sme nezískali to, o čo sme prosili, táto modlitba nebola neúčinná. Môžeme si byť istí v nádeji, cez vieru v Božie slovo. Nič sa nestratí.

Napokon, nádej s radosťou. «Radujte sa v nádeji» (Rim 12,12), hovorí svätý

Pavol. A nie je to nádej ako z rozprávky, všetko pekné – preto dodáva: «Radujte sa v nádeji, buďte trpezliví v súžení, vytrvalí v modlitbe». Svätý Josemaría nám to hovoril takto: «Optimistickí, radostní: Boh je s nami! Preto sa každý deň naplňam nádejou» (Spomienka na blahoslaveného Josemaríu Escrivá, s. 115). Optimistickí, radostní, pretože Boh je s nami. Čnosť nádeje nám dáva vidieť pozitívne, krásne veci v živote, lebo vo všetkom – aj keď tomu nerozumieme – vidíme Božiu lásku. Preto, keď sa cítime trochu znechutení, pesimistickí, smutní, rýchlo zareagujme veľkým aktom viery v základ tejto radostnej nádeje: dnes, teraz, ma Boh šialene miluje. Každý to musí povedať sám pre seba, premyslieť si to hlbokým aktom viery. A to nás pozdvihuje.

Keď hovoríme o nádeji, prichádza nám na myseľ a do srdca Presvätá Panna, *Spes nostra*. Ona je Matkou

našej nádeje, tá, ktorá nám od Pána vyprosuje túto milosť nádeje, aby sme ju mali a aby sme ju dávali, ako hovorí svätý Peter: «Uctievajte svätého Krista, Pána, vo svojich srdciach, stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás» (1Pt 3,15).

* * *

Ukončím nádhernou vetou svätého Pavla: «Boh nádeje nech vás naplní všetkou radosťou a pokojom vo viere, aby ste v sile Ducha Svätého oplývali nádejou» (Rim 15,13). Radím vám, aby ste si ju veľa čítali a rozjíмали nad ňou. Aby sme boli radostní a keď budú ľudské dôvody, aby sme radostní neboli, mysleli na to, že ponad každý ľudský dôvod je jeden omnoho väčší, ktorý je základom našej nádeje: Božia láska k nám.

Mons. Fernando Ocáriz, Prelát
Opus Dei

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nic-sa-nestrati-prelatova-
prednaska-o-nadeji/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nic-sa-nestrati-prelatova-prednaska-o-nadeji/) (31.03.2026)